

[Rager.]

gaa ud til Vælgerne under den Fane: for 60 Mill. Kr. kan vi skabe Landet fuld Sikkerhed. Det har man ikke sagt, men det er i Virkeligheden den Opfattelse, man ønsker at indpode de danske Borgere, og dertil siger jeg, for at anvende lidt af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Nomenklatur, at det er fejgt og svagt ikke at turde se den fysiske Evneløshed i Øjnene.

Og det er det, man ikke tør. Man tør ikke erkende den Svaghed, som nu engang er Danmarks paa dette Omraade. Lad mig blot tage en af de mange Artikler, som er skrevet af udenlandske sagkyndige, og hvori vor Stilling er beskrevet og vurderet. Det er den anden af de Kronikker, som Oberst W. Kleen, Medlem i flere Aar, saa vidt jeg har forstaaet i den svenske Generalstab, har skrevet. Og hvad siger han i den? Han siger f. Eks. — idet han gaar lige løs paa Spørgsmaalet om den Situation, der kunde komme, i det Øjeblik vor sydlige Nabo ønskede at paaføre os en Krig —, at intet hindrer Danmark i at befæste sin sønderjyske Grænse og forsyne den med de levende Forsvarsmidler, som er paakrævede for i længere Tid at kunne hindre en Invasion sydfra, men Befæstninger er en nødvendig Forudsætning for at gøre et Forsvar af Sønderjylland effektivt, ellers bliver den danske Hær sprængt af overlegne tyske Kræfter. Jeg har imidlertid ikke fra nogen Side, heller ikke fra dansk militæransvarlig Side, set krævet en Fæstningsrække over Sønderjylland, med alle de Fløjbefæstninger o. s. v., som selvfølgelig vilde blive nødvendige, for at Hovedbefæstningen ikke meget let skulde kunne omgaa.

Man taler om det manglende Luftforsvar for København; man peger paa, at vi er sorgløse: vi vil lade København ligge aaben, og som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft siger, den Dag København er tvunget, da er ogsaa Regeringsmagten, da er Danmark tvunget — men det ærede Medlem lader atter der skinne igennem, at det vilde være muligt for os med Anspændelse af alle Kræfter at gøre en Indsats af en saadan Art, at der var i hvert Fald nogen Mulighed — jeg siger ikke engang: overvejende, jeg siger blot: en ringe Mulighed for, at vi kunde afværge en saadan Situation. Lad mig da minde om, hvordan allerede Gaskommissionen gjorde opmærksom paa, at med Hensyn til Luftvaabenet laa Udviklingen inden for Angrebsvaabenet stadig langt, langt højere end for Forsvarsvaabenet. Men lad mig atter vende mig til, hvad Oberst W. Kleen siger. Han siger: Dan-

marks luftstrategiske Situation er ugunstig derved, at alle danske Flyvepladser ligger inden for de tyske Bombemaskinernes Rækkevidde, og han siger, at uden et nordisk Forsvarsforbund maa Danmark føre Krig uden Luftvaaben, for man maa regne med, at de danske Flyvere hurtigt vil blive nedkæmpet af de tyske, hvis de ikke har andre Baser at støtte sig til end dem paa deres eget Omraade; han paaviser, at dansk Flyverforsvar overhovedet ikke kan have nogen Værdi, hvis det ikke har Baser saa langt fjernet fra det Sted, hvorfra Angriberen kommer; at man skal helt op i det mellemste Sverige. Se, det er en Bedømmelse udefra af de Muligheder, som vi fra vor Side maa regne med — det er den nøgterne Bedømmelse. Selvfølgelig, naar man til Løsningen af en eller anden Opgave ofrer lidt mere, kan Katastrofen maaske rykkes et Øjeblik ud, men ret meget og afgørende vil det ikke kunne blive.

Da Situationen kom til at ligge i Udvalget, som den gjorde, hvor Konservatismen og Venstre ikke var at faa i Tale, maatte det naturligvis blive de to Regeringspartiers Sag at undersøge, om de for deres Vedkommende paa nogle Punkter ønskede at forbedre eller ændre paa det foreliggende Lovforslag, og i Enighed med Forsvarsministeren har man derefter paa nogle Punkter stillet nogle Ændringsforslag, der allerede har været omtalt. Det vigtigste Ændringsforslag her, det, der interesserer mig mest, er Ændringen i Byggeprogrammet for Flaaden. Der skal jo bygges 1 Undervandsbaad mindre i 5 Aar, og de derved indvundne 3 Mill. Kr. skal saa anvendes til Vedligeholdelse, dels af indtil 8 ældre Undervandsbaade, dels af „Peder Skram“.

Det undrer mig at høre det ærede Medlem Hr. Westermann i Dag udtale, at der ikke var noget til Vedligeholdelse af „Peder Skram“, idet den Beregning, der er forelagt os fra sagkyndig Side, gaar ud paa, at Gennemsnitsudgiften om Aaret til Vedligeholdelse af indtil 8 ældre Undervandsbaade, altsaa aftagende efterhaanden i Antal, vilde være de ca. 360 000 Kr., og til Vedligeholdelse af „Peder Skram“ vilde der medgaa 140 000 Kr. om Aaret, saa der forstaaer jeg ikke det ærede Medlem, det har jeg ikke hørt bestridt tidligere. Som Følge af denne Ændring i Programmet var en Driftsbevilgning paa 115 000 Kr. aarlig nødvendig, og den er foreslaaet fra vor Side.

Jeg vil gerne her sige, at jeg ved første Behandling netop udtalte, at jeg for Flaadens Vedkommende i nogen Grad var betænkelig med Hensyn til, om dens even-